

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 96.153 van 5 juni 2001
in de zaak A. 90.328/XIV-3691.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat V. LURQUIN,
 kantoor houdende te 1060 BRUSSEL,
 Zwitserlandstraat 22

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Mongoolse nationaliteit, op 20 maart 2000 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 januari 2000 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 18 maart 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij betekend op 20 januari 2000;

Gelet op de beschikking van 3 april 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd
H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 25 april 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 16 mei 2001;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat K. LAMBRICHTS die, loco Advocaat V. LURQUIN, verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur E. VISSERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1.1. Overwegende dat de verzoekende partij op 18 januari 1999 België is binnengekomen en zich op 21 januari 1999 vluchteling heeft verklaard;

1.2. Overwegende dat de Minister van Binnenlandse Zaken op 18 maart 1999 een beslissing nam tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

1.3. Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 19 januari 2000 een bevestigende beslissing nam die als volgt luidt :

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 1 december 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Mongoolse taal machtig is, en in aanwezigheid van haar advocaat, Mr. Dehemptinne.

Ulan Betrokkene, die beweert de Mongoolse nationaliteit te bezitten, zou afkomstig zijn van Bator. Na het behalen van haar diploma geneeskunde aan de universiteit, zou betrokkene in 1994 zijn gaan werken in een traditioneel ziekenhuis. Betrokkene zou lid zijn geweest van een anti-boeddhistische groepering, die bestond uit een twintigtal collega's (dokters, verplegers en arbeiders). In oktober 1998 zouden ze hun activiteiten hebben aangevat door propaganda te verspreiden en lezingen te geven over de negatieve invloed van het boeddhisme en haar geldverspilling. Betrokkene zou hebben ingestaan voor de coördinatie en planning. De propaganda die zou zijn verspreid, vermeldde als contactpersoon de naam en het adres van betrokkene. Hierdoor zou betrokkene vanaf midden november door onbekenden telefonisch zijn bedreigd. Haar man zou op 30 december 1998 door onbekenden bewusteloos zijn geslagen. De politie zou erbij zijn gehaald en haar man zou naar het ziekenhuis zijn overgebracht. Op 1 januari 1999 zou betrokkene per post een dreigbrief hebben ontvangen, waarin haar werd gevraagd binnen de twee weken met haar activiteiten te stoppen, zoniet zou zij en haar familie worden gedood. Op aanraden van haar man zou betrokkene vervolgens besloten hebben om haar land te verlaten. Met haar eigen paspoort zou betrokkene op 11 januari 1999 per trein naar Moskou zijn gereisd, alwaar ze haar paspoort zou hebben achtergelaten. Vervolgens zou ze per auto naar België zijn gereisd en op 21 januari 1999 asiel hebben aangevraagd.

Er dient vastgesteld te worden dat betrokkene relaas niet wars van tegenstrijdigheden is waardoor afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van haar vluchtverhaal. Zo verklaarde betrokkene tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat haar man op 30 december 1998 door sommige personen op straat zou zijn gebeten. Tijdens het interview in dringend beroep daarentegen verklaarde betrokkene dat haar man op die dag bewusteloos zou zijn geslagen door vijf of zes personen. Bovendien

had hij geen zichtbare verwondingen, maar zou hij er wel een trauma aan hebben overgehouden.

Betrokkene beweerde in dringend beroep propaganda te hebben verspreid samen met haar collega's en soms met haar man, maar niet met andere familieleden. Betrokkenes moeder daarentegen (dossiernummer 99/13654) verklaarde in dringend beroep samen met haar dochter A. in november 1998 te zijn begonnen met het uitdelen van propaganda en het ophangen van affiches.

Daarenboven verklaarde betrokkene in dringend beroep dat ze katholiek zou zijn sinds eind 1997 of begin 1998. Ze beweerde niet te zijn gedoopt, daar er geen katholieke kerken zouden zijn in Mongolië. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt echter dat in januari 1996 te Ulan Bator de eerste katholieke kerk werd geopend.

Dergelijke tegenstrijdigheden zijn dusdanig flagrant dat ze betrokkenes relaas in een bedrieglijk daglicht stellen.

De feiten aangehaald door betrokkene zijn bovendien, indien er al geloof kan worden aan gehecht, onvoldoende ernstig om gewag te kunnen maken van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Betrokkene is nooit persoonlijk en systematisch vervolgd geweest noch opgepakt. Zij heeft geen enkel probleem met de Mongoolse autoriteiten. Haar groepering kon daarenboven voordrachten houden aan universiteiten met toestemming van de directeur. Betrokkene zou slechts drie keer haar beklag zijn gaan doen bij de politie en dit na iedere telefonische bedreiging in november 1998. Haar man zou pas na haar vertrek met de dreigbrief naar de politie zijn gegaan. Betrokkene heeft, buiten haar beklag bij de politie na de dreig telefoons, geen beroep gedaan op enig andere instantie (zoals bijvoorbeeld justitie of niet-gouvernementele organisaties).

Tenslotte is betrokkene niet in het bezit van enig reis- of identiteitsdocument, waardoor haar reisweg noch identiteit kunnen worden gecontroleerd.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is en kennelijk ongegrond, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 18 maart 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...)"

2.1. Overwegende dat de tweede verwerende partij in wat zij kwalificeert als een exceptie van onontvankelijkheid eigenlijk vraagt om buiten de zaak te worden gesteld ten aanzien van de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf; dat dit verzoek niet kan worden ingewilligd, daar zij de auteur is van de genomen verwijderingsmaatregel en belast is met de tenuitvoerlegging ervan;

2.2. Overwegende dat de Commissaris-generaal in zijn nota opwerpt dat het verzoekschrift geen voldoende uiteenzetting bevat betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, zoals vereist door artikel 8, eerste lid, 5/, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kortgeding voor de Raad van State; dat volgens de eerste verwerende partij verzoekster er zich toe beperkt om op algemene wijze

te stellen dat een terugkeer naar haar land van herkomst haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel oplevert, alsook dat zij bij een terugkeer naar Mongolië vreest voor haar leven, hetgeen geen uiteenzetting zou zijn overeenkomstig voornoemd artikel;

Overwegende dat het verzoekschrift inderdaad slechts een summiere uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel bevat; dat daarin echter de grief kan worden herkend volgens welke de bestreden beslissing ertoe zal leiden dat verzoekster bij een terugkeer naar Mongolië bloot zou staan aan iedere vorm van discriminatie en geweld zonder enige kans op bescherming; dat bovendien verzoekster stelt dat zij goed geïntegreerd is in België en dat haar kinderen hier naar school gaan; dat verzoekster aldus een nadeel aanvoert dat voldoende duidelijk is opdat de verwerende partij erop heeft kunnen antwoorden en de Raad van State de draagwijdte ervan kan begrijpen; dat de exceptie dient te worden afgewezen;

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1. Overwegende dat verzoekster een eerste middel aanvoert dat als volgt luidt:

"Eerste middel

afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991 en het artikel 62 van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 en de foutieve appreciatie.

Doordat de tegenpartij de aanvraag van verzoekster "bedriegelijk en kennelijk ongegrond" verklaar(d)t op grond van een paar tegenstrijdigheden en op grond van het feit dat de ingeroepen feiten onvoldoende ernstig zouden zijn;

Terwijl de tegenstrijdigheden niet belangrijk zijn en verzoekster gewag maakt van een gegronde vrees voor vervolging en feiten die ernstig genoeg zijn.

1. Het is ten onrechte dat de tegenpartij in de aangevochten beslissing oordeelt dat verzoeks(t)ers relaas niet wars zou zijn van "tegenstrijdigheden waardoor afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van haar vluchtverhaal". De ingeroepen tegenstrijdigheden zijn immers niet van die aard dat ze toelaten om tot een dergelijke conclusie te komen.

De eerste ingeroepen tegenstrijdigheid betreft het feit dat verzoekster tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelinge(n)zaken zou verklaard hebben "dat haar man op 30 december 1998 door sommige personen op straat zou zijn gebeten", terwijl ze tijdens het interview in dringend beroep zou verklaard hebben "dat haar man op die dag bewustloos zou zijn geslagen door vijf of zes personen. Bovendien had hij geen zichtbare verwondingen, maar zou hij er wel een trauma aan hebben overgehouden".

Welnu, er blijkt aangaande de omstandigheden van de aanslag op haar echtgenoot een misverstand gebeurd te zijn. Nochtans bleef verzoekster coherent over het belangrijkste van dit element, d.i. dat haar echtgenoot omwille van hun an-

ti-boedhistisch engagement op uiterst agressieve wijze werd toegetakeld op straat en dat verzoekster risceerde om hetzelfde lot te ondergaan.

Het gaat dus niet om een tegenstrijdigheid die de grond van het dossier raakt.

Vervolgens verwijt de tegenpartij aan verzoekster dat zij in dringend beroep beweerd zou hebben "propaganda te hebben verspreid samen met haar collega's en soms met haar man, maar niet met andere familieleden", terwijl haar moeder verklaard zou hebben "samen met haar dochter A. in november 1998 te zijn begonnen met het uitdelen van propaganda en het ophangen van affiches".

Welnu, wanneer in de nota's genomen tijdens het verhoor van de moeder van verzoekster blijkt te staan dat deze laatste "samen met haar dochter propaganda begon uit te delen", betekent dit enkel dat vanaf toen zowel zij als haar dochter (hier dus verzoekster) begonnen propaganda uit te delen. Dit is niet tegenstrijdig met het feit dat verzoekster zou verklaard hebben dat ze enkel met vrienden en met haar man uitdeelde en niet met andere leden van de familie. Verzoeksters moeder heeft nooit beweerd dat ze samen met haar dochter op straat ging om propaganda uit te delen.

Het is dus een tegenstrijdigheid die niet weerstaat aan een grondig onderzoek van de verklaringen van verzoekster en haar moeder.

Tenslotte haalt de tegenpartij het feit aan dat verzoekster zou verklaren dat ze sinds eind 1997 of begin 1998 katholiek zou zijn en dat ze niet gedoopt zou zijn, "daar er geen katholieke kerken zouden zijn in Mongolië", terwijl uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat er in januari 1996 te Ulan Bator de eerste katholieke kerk werd geopend.

Welnu, verzoekster was er in ieder geval niet van op de hoogte dat er een katholieke kerk was in haar land. Uit de informatie waarover de tegenpartij beschikt, blijkt trouwens niet of die kerk al dan niet actief was en of er mensen gedoopt werden.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat de basis van verzoekster problemen niet haar christenzijn is maar wel haar opkomst tegen het boedhisme of alleszin(d)s de overmaat ervan.

Het is dus totaal onterecht dat de tegenpartij de verklaringen van verzoekster in twijfel trekt omwille van d(e)ze drie minder belangrijke en uitleg(e)b(a)re tegenstrijdheden.

De contradicties moeten inderdaad op een onbetwistbare wijze de geloofwaardigheid van essentiële elementen van het vluchtrelaas aantast(en), om als motivatie(i) te kunnen dienen voor een bevestigende beslissing van weigering van verblijf, wat hier zeker(n) niet het geval is.

2. De tegenpartij motiveert haar weigering vervolgens door te oordelen dat "de feiten aangehaald door betrokkene zijn bovendien, indien er al geloof kan worden aan gehecht, onvoldoende ernstig om gewag te kunnen maken van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie".

Gezien de ingeroepen feiten, kan dit geen afdoende motivering zijn en maakt dit gewag van een duidelijk verkeerde appreciatie van de situatie van verzoekster.

Verzoekster en haar moeder hebben inderdaad ernstige feiten ingeroepen. De verklaringen van verzoekster reveleren inderdaad ernstige gebeurtenissen die in ieder geval blijken geven van ernstige bedreigingen voor haar morele en fysieke vrijheid, vermits het in dit stadium van de procedure niet geoorloofd is om op grond van de aangebrachte elementen reeds te beslissen dat deze een manifest ongegronde dimensie zou hebben.

Het feit dat ze zelf nooit persoonlijk en systematisch vervolgd werden noch opgepakt geweest is, kan geen reden zijn om, zeker in dit stadium van de procedure, te oordelen dat er geen gegronde vrees is voor vervolging en dat de aanvraag van verzoekster bedriegelijk zou zijn. Dit is een duidelijke verkeerde motivatie.

Verzoekster heeft, zoals de tegenpartij in de aangevochten beslissing zelf toegeeft, beroep gedaan op de autoriteiten van haar land van herkomst maar kon daar geen bescherming, onder andere omwille van de corruptie, zoals ze zelf in haar verklaringen heeft uitgelegd: "Justitie kon haar niet helpen vanwege corruptie (politie ook niet)" (zie nota's p. 6).

Op onverstaanbare wijze verwijt de tegenpartij aan verzoekster dat ze geen beroep zou gedaan hebben op de justitie, terwijl ze wel verschillende maal bij de politie klacht neergelgd heeft. Via die weg, wordt normaal klacht neergelegd bij de "justitie".

Tenslotte, is het argument gebruikt door de tegenpartij, namelijk dat verzoekster geen enkel probleem had met de Mongoolse autoriteiten en voordrachten kon houden aan universiteiten geen geldige motivering om haar aanvraag bedrieglijk te verklaren.

Inderdaad, het feit dat de directeur van de universiteit hen toeliet om daar voordrachten te houden betekent niet dat de autoriteiten dat toestonden. De universiteitsdirecteur maakt inderdaad geen deel uit van de autoriteiten van Mongolië.

Bovendien, is het feit dat het niet rechtstreeks de autoriteiten waren die verzoekster bedreigden en vervolgden, niet relevant, daar ze in haar land van herkomst in ieder geval niet kon rekenen op enige bescherming.”;

Overwegende dat verzoekster in haar eerste middel de schending aanvoert van de motiveringsplicht, doordat de Commissaris-generaal de asielaanvraag bedrieglijk en kennelijk ongegrond heeft verklaard op grond van enkele tegenstrijdigheden, terwijl deze niet van aard zijn om tot een dergelijke conclusie te komen en verzoekster gewag maakt van feiten die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging;

Overwegende dat de Commissaris-generaal een eindbeslissing neemt over de ontvankelijkheid van de aanvraag tot erkenning als politiek vluchteling; dat in deze fase van de procedure hij enkel kan oordelen over een eventuele schending van artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet); dat om een exact beeld van de situatie te krijgen waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van de vluchtelingenverklaring, de Commissaris-generaal de mogelijkheid heeft om alle objectieve gegevens na te gaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen; dat in dit verband het bedrieglijk karakter onder meer kan worden aangetoond door vast te stellen dat de verklaringen van verzoekster zijn aangetast door tegenstrijdigheden; dat in voorliggend geval de Commissaris-generaal vastgesteld heeft dat er tegenstrijdigheden zijn tussen de verklaringen van verzoekster afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken en bij het Commissariaat-generaal;

Overwegende dat luidens artikel 52 van de Vreemdelingenwet derhalve blijkt dat de Commissaris-generaal op basis van zijn in voormeld artikel vervatte bevoegdheid besloten heeft tot de niet-ontvankelijkheid van de asielaanvraag; dat de bestreden beslissing stelt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk en kennelijk ongegrond is en dat de Commissaris-generaal geen ernstige en aantoonbare gronden ontwaart die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève, dit onder meer wegens enkele tegenstrijdigheden in het feitenrelaas;

Overwegende dat uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat zij gemotiveerd wordt door omstandige overwegingen; dat naast een uiteenzetting van de feiten, zoals verzoekster deze gaf tijdens het verhoor voor de Commissaris-generaal, een aantal tegenstrijdigheden opduiken, die de Commissaris-generaal heeft kunnen vaststellen en die concreet worden weergegeven in de bestreden beslissing :

- met betrekking tot de fysieke mishandeling van haar man: op de Dienst Vreemdelingen- zaken (DVZ) verklaarde betrokkene dat haar man op 30 december 1998 door sommige personen op straat zou zijn gebeten, terwijl zij op het Commissariaat-generaal (CGVS) verklaarde dat haar man die dag bewusteloos zou zijn geslagen door vijf of zes personen. Bovendien had hij geen zichtbare verwondingen, maar zou hij er wel een trauma aan overgehouden hebben,
- met betrekking tot de propaganda die verzoekster verspreidde: op het CGVS verklaarde betrokkene propaganda te hebben verspreid samen met haar collega's en soms met haar man, terwijl haar moeder in dringend beroep verklaarde samen met haar dochter Altanchimeg in november 1998 te zijn begonnen met het uitdelen van propaganda en het ophangen van affiches,
- met betrekking tot haar religie: betrokkene verklaarde voor het CGVS dat ze katholiek zou zijn sinds eind 1997 of begin 1998. Ze verklaarde niet gedoopt te zijn, daar er geen katholieke kerken zouden zijn in Mongolië. Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt echter dat in januari 1996 te Ulan Bator de eerste katholieke kerk werd geopend,
- dergelijke tegenstrijdigheden zijn dusdanig flagrant dat ze betrokkenes relaas in een bedrieglijk daglicht plaatsen. Bovendien zijn de aangehaalde feiten, indien er al geloof kan worden aan gehecht, onvoldoende ernstig om gewag te kunnen maken van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Betrokkene is nooit persoonlijk en systematisch vervolgd geweest noch opgepakt. Zij heeft geen enkel probleem met de Mongoolse autoriteiten. Haar groepering kon daarenboven voordrachten houden aan de universiteiten met toestemming van de directeur. Betrokkene zou slechts drie keer haar beklag zijn gaan doen bij de politie en dit na iedere telefonische bedreiging in november 1998. Haar man zou pas na haar vertrek met de dreigbrief naar de politie zijn gegaan. Betrokkene heeft, buiten haar beklag bij de politie na de dreig telefoons, geen beroep gedaan op enig andere instantie (zoals bijvoorbeeld justitie of niet-gouvernementele organisaties),
- tenslotte is betrokkene niet in het bezit van enig reis- of identiteitsdocument, waardoor haar reisweg noch haar identiteit kunnen worden gecontroleerd.

Overwegende dat verzoekster voor de vastgestelde tegenstrijdigheden een verklaring geeft, die evenwel op het eerste gezicht weinig overtuigend lijkt:

- wat de mishandeling van haar man betreft, stelt verzoekster dat deze tegenstrijdigheid niet de grond van het dossier raakt, en dat zij coherent bleef over het feit dat haar echtgenoot omwille van hun anti-boedhistisch engagement uiterst agressief werd behandeld. Verzoekster beperkt er zich enkel toe te stellen dat het om een misverstand gaat, doch legt niet uit waarom zij verschillende verklaringen hieromtrent aflegde op de Dienst Vreemdelingen- zaken (verhoor 18 februari 1999: "Bijvoorbeeld mijn echtgenoot is door sommige personen gebeten op straat op 30/12/98") en op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verhoor 1 december 1999: "30/12/98: de man van KV (...) zou zijn geslagen door 5 of 6 personen; alles gebeurde vlug, was wel bewusteloos; wat waren de blessures? niets zichtbaar, wel trauma).

De Commissaris-generaal kon derhalve terecht besluiten dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegde.

- wat het verspreiden van de propaganda betreft, stelt verzoekster dat het hier niet om een tegenstrijdigheid gaat vermits haar moeder nooit zou beweerd hebben dat zij samen met haar dochter op straat propaganda ging uitdelen.

Uit de administratieve dossiers van verzoekster en haar moeder blijkt dat zij de volgende verklaringen hebben afgelegd. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoekster het volgende (verhoor p.6): "Met wie propaganda verspreid? altijd per 2 of 3, veelal met collega's, soms met haar man. Met nog iemand anders in de familie? Neen.". Verzoeksters moeder verklaarde daarentegen het volgende (verhoor p.3): "nov' 98: begon KV propaganda uit te delen samen met Altanchimeg en haar vrienden". Het betreft hier derhalve wel degelijk tegenstrijdige verklaringen die bovendien tot de essentie van verzoeksters asielrelaas behoren.

- wat de aanwezigheid van een katholieke kerk in Mon-golië betreft, stelt verzoekster dat zij hier niet van op de hoogte was, en dat haar christenzijn trouwens niet de basis van haar problemen is, doch wel haar anti-boedhistische houding.

Met de eerste verwerende partij dient aangenomen te worden dat het inderdaad weinig geloofwaardig is dat verzoekster, als bekeerde christen, niet zou weten dat er katholieke kerken in Mongolië zijn en dit argument aanbrengt om te verklaren waarom zij niet gedoopt is.

- wat de kennelijke ongegrondheid van verzoeksters asielaanvraag betreft, stelt verzoekster dat dit geen afdoende motivering is en wijst op een duidelijk verkeerde appreciatie van verzoeksters situatie.

De Commissaris-generaal heeft geoordeeld dat de aanvraag van verzoekster kennelijk ongegrond is, omdat verzoekster nooit persoonlijk en systematisch vervolgd of opgepakt is geweest en ze geen problemen heeft gekend met de Mongoolse autoriteiten. De Commissaris-generaal heeft geoordeeld dat uit verzoeksters opeenvolgende verklaringen geen concrete feiten blijken die erop wijzen dat zij bij een eventuele terugkeer naar Mongolië het risico loopt om persoonlijk of systematisch vervolgd te worden zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Bovendien moet opgemerkt worden dat de Commissaris-generaal de bestreden beslissing op grond van artikel 52 van de Vreemdelingenwet onontvankelijk kon verklaren. Voormeld artikel 52 biedt de Commissaris-generaal de mogelijkheid een asielaanvraag onontvankelijk te verklaren op grond van een aantal criteria, waaronder de "kennelijke ongegrondheid". Een aanvraag is kennelijk ongegrond wanneer de vreemdeling geen gegevens aanbrengt dat er, wat hem of haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De andere ontvankelijkheidsgrond waarop de bestreden beslissing werd afgewezen betreft de bedrieglijkheid. Het gaat hierbij om aanvragen die valse inlichtingen bevatten, essentiële feiten verhelen of gegrond zijn op documenten die niet echt zijn. Het bedrieglijk karakter kan worden vastgesteld indien men tegenstrijdigheden aantoonst ten opzichte van gebeurtenissen die algemeen bekend zijn of

tussen verschillende stukken uit het dossier. In casu heeft de Commissaris-generaal geoordeeld dat betrokkene asielaanvraag onontvankelijk is omwille van de kennelijke ongegrondheid en de bedrieglijkheid ervan, en dit aan de hand van afdoende en pertinente motieven;

Overwegende dat de bestreden beslissing als een geheel en niet als los van elkaar staande elementen moet worden gelezen; dat verzoekster derhalve ten onrechte stelt dat de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden minder belangrijk zijn, vermits zij de grond van haar asielaanvraag raken en verzoekster in onderhavig verzoekschrift nalaat een plausibele verklaring te geven voor deze tegenstrijdigheden; dat verzoekster op het eerste gezicht in het middel niet aantoont waarom de Commissaris-generaal niet in alle redelijkheid en zonder schending van de motiveringsplicht, kon besluiten dat het relaas van betrokkene weinig geloofwaardig is; dat het eerste middel derhalve niet ernstig is;

3.2. Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel aanvoert dat als volgt luidt :

"Tweede middel

Afgeleid uit de schending van het artikel 1 van de Vluchtelingenconventie van Genève van 28/7/1951.

Daar de tegenpartij in strijd met artikel 1 van de Vluchtelingenconventie oordeelt dat de ingeroepen feiten "onvoldoende gewag maken van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie".

Terwijl verzoekster blijkt g(h)eeft van ernstige feiten en van een gegronde vrees voor vervolging en dit omwille van haar opkomst tegen de godsdienstige overtuigingen en praktijken in haar land van herkomst en waartegen ze, indien ze niet rechtstreeks van de autoriteiten uitgingen, in ieder geval geen bescherming heeft kunnen genieten.

Het feit dat verzoekster eventueel preventief gevlucht is uit haar land, om te vermijden dat ze hetzelfde lot zou ondergaan als haar echtgenoot en te vermijden dat de bedreigingen zouden uitgevoerd worden, kan geen reden zijn om te oordelen dat de ingeroepen feiten niet zouden vallen onder de definitie van het artikel 1 van de Vluchtelingenconventie.

Zo ook kan het feit dat verzoekster zelf niet werd opgepakt geen reden zijn om dit te beweren.

Tenslotte, is het zo dat ook binnen de definitie van vluchteling vallen, de vervolgingen die uitgaan van een ander orgaan dan rechtstreeks van de autoriteiten indien de persoon geen bescherming kan genieten van deze autoriteiten.

"De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging dat hij of zij inroept ook bestaat" (zie D. Vanheule, "Vluchtelingen, een overzicht", Mys en Breesch, p. 22), maar moeten niet per se reeds vervolgd geweest zijn of opgepakt, om te vallen onder het bovenvermeld artikel 1.

Verzoekster brengt bewijs aan van dit risico onder andere door uit te leggen wat met haar echtgenoot gebeurd is. 'Het is evenwel niet noodzakelijk dat de feiten die ter staving worden aangehaald enkel met hem of haar persoonlijk verband zouden houden. Ook de gebeurtenissen met betrekking tot familieleden die zich in dezelfde omstandigheden als de kandidaat-vluchteling bevond, kunnen tot bewijs dienen" (zie CPRR (le kamer), nr F118, 29/7/92, onuitg., geciteerd in D. Vanheule, " Vluchtelingen, een overzicht", Mys en Breesch, p. 23, n/51).

Door tot de conclusie te komen dat de aangehaalde feiten geen gewag zouden maken van een gegronde vrees voor vervolging, heeft de tegenpartij het artikel 1 van de Vluchtelingenconventie geschonden.

Verzoekende partij meent dat de middelen ernstig zijn.";

Overwegende dat verzoekster in haar tweede middel een schending aanvoert van artikel 1 van de Conventie van Genève, doordat de bestreden beslissing oordeelt dat de ingeroepen feiten onvoldoende gewag maken van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, terwijl verzoekster wel degelijk ernstige feiten aangeeft en getuigt van een gegronde vrees omwille van haar verzet tegen de godsdienstige overtuigingen en praktijken in haar land van herkomst;

Overwegende dat het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen aan de verdragsluitende staten toelaat om discretionair te oordelen of de asielaanvraag van verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria die worden opgesomd in het Verdrag; dat bovendien de erkenningsprocedure autonoom wordt bepaald door de verdragsluitende staten; dat de Belgische wetgever van deze bevoegdheid gebruik heeft gemaakt door artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat volgens een vaste rechtspraak van de Raad van State de rechtstreekse schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève niet kan worden ingeroepen zonder tegelijkertijd de schending van voornoemd artikel 52 in te roepen; dat bijgevolg de in het middel vermelde verdragsbepaling niet dienstig kan worden ingeroepen, zodat het tweede middel niet tot schorsing kan leiden;

4. Overwegende dat dienvolgens niet is voldaan aan één van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten cumulatief opgelegde voorwaarden,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijf juni tweeduizend en een, door :

de H. D. MOONS,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

Mevr. M. VAN LIMBERGEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.